

Hogyan keletkeztek Dávid zsoltárai?

Radu Gavriluț

Elhangzott: Nagyváradon, 2020. december 20-án

<https://www.ekklesiaoradea.ro>

Sok zsoltár úgy keletkezett, hogy Dávid valamilyen élethelyzeten ment át. A történetek háttérében láthatjuk küzdelmeit, mert ő is ember volt, és neki sem volt könnyű.

Olvasunk például arról, hogy amikor Dávid és csapata a barlang belsejében rejtőzködött, Saul és emberei éppen odamentek. Azt gondolhatjuk, hogy Dávid ott volt egy ideig, várt egy kicsit, és amikor az emberek elmentek, minden rendben volt. De ő embert próbáló körülmények között volt ott. Nagy küzdelmeken ment át, míg végül közeledni tudott az Úrhoz, és az Úr szólt hozzá, és felülemelte a körülményeken. A zsoltárok azért vannak megírva, hogy helyezzük magunkat a zsoltáros helyébe, és tapasztaljuk meg az Urat.

A testvérek is beszéltek arról, hogy bizonyos helyzetekben nehéz egyedül maradni. Viszont azokat a helyzeteket az Úr engedi meg. Voltam valahol, és mondták a testvérek, hogy milyen jó lenne, ha odaköltöznék. És mit csináljak itt - kérdeztem? Meg tudnánk kérdezni tőled dolgokat - válaszolták. Azt mondtam: ha mindig engem kérdeznétek, gyermekek maradnátok. Mert bizonyos dolgokat megmagyarázhatok, de az Urat kell megismernünk. Láttuk Dávidot, hogy ott voltak körülötte a legvitézesebb emberei, de ők másképpen gondolkoztak. Meg vagyok győződve arról, hogy Dávid vagy megkérdezte az Urat, vagy az Úr már előre megértetett vele valamit, és ő csak várta az Úrtól a dolgok alakulását. . Ő nem sietette a dolgokat, és mindig Isten fennhatósága alatt maradt. Várta az Urat, míg az Úr kihozza a partra. De a helyzetek, amelyeken ő átment, olyanok voltak, amelyekben megismerte az Urat. Az Úrnak ez az ismerete nagyon értékes volt.

Nézzétek, mit mond a Jeremiás 9,23-24. verse: „Ezt mondja az Úr: ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával, hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön, mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.” Aki dicsekszik, azzal dicsekedjék, hogy ismer engem. Az Úrnak ez az ismerete gyakorlati dolgokhoz kötődik, amelyekben személyesen, csak te lehetsz jelen. Ott lehetek melletted, megérthetlek, de amikor az Úr jön és közeledik hozzád, és ad egy Igét - ez mindennél értékesebb.

Az Ószövetségben sok név Jehovához van kapcsolva. Ezek a nevek a héberben máshogy jelennek meg. Az eredetiben például nem ez a kifejezés van, hogy: az Úr az én pásztorom, hanem: ismerd meg Jehovát a pásztort, Jehova-világosságot. Tehát a jellemvonások oda vannak csatolva a névhez, és azok Hozzá tartoznak. Ezért mondja az Ige, hogy aki dicsekedik, azzal dicsekedjék, hogy ismer engem és tudja, hogy ÉN VAGYOK. És amikor az Ő világossága felragyog feletted, és valamit meglátsz, akkor azzal dicsekedj, ne mással. Mert elveszett voltál, tanácstalan – mint ahogy Dávid is sok esetben volt.

Eloolvashatjuk, hogy milyen helyzetekben írta Dávid a zsoltárokat, és akkor láthatjuk, hogy a

dolgok háttérében, a nehéz helyzetekben hogyan tapasztalta meg az Urat. Minden helyzetben teljes bizalommal volt az Úr iránt. Ez az egyik oldal.

A másik az, hogy miután ő átment az életének mindezekben a harcain, a 18. zsoltárban ezt mondja: „Az éneklőmesternek, az Úr szolgájától, Dávidtól, aki az Úrhoz ez ének szavait azon a napon mondotta, amelyen az Úr megszabadította őt minden ellenségének kezéből, és a Saul kezéből. És monda: szeretlek Uram, én erősségem! Az Úr az én kősziklám, váram és szabadítóm, az én Istenem, az én kősziklám, ő benne bízom, az én paizsom, idvességem szarva, menedékem” (1-3. v.). Ha a 3. verset a héberben olvasnánk, más kifejezésformát találnánk. Amikor Dávid vándorolt, és az Úr megszabadította ellenségeitől, amikor megszabadult a Saul kezéből, megismerte Jehova-kősziklát, Jehova-menedéket, Jehova-szabadítót. Az ő Istene Isten-kőszikla volt. De ezek a szavak az ő tapasztalatai nyomán már nem csak szavak voltak, hanem az élete során szerzett megtapasztalások.

Éppen így akar az Úr munkálkodni a mi életünkben is. Vándorlásunk során sok dolog van, amin az Úr átvisz bennünket, és azt akarja, hogy megtapasztaljuk Őt. Azt akarja, hogy közeledjünk Hozzá. Nem azt akarja, hogy optimisták legyünk. Egyesek optimisták, mások pesszimisták. Ő azt akarja, hogy Őbenne bízzunk. És ez valami egészen más dolog.

Ma igen sajátos helyzetben élünk; rendhagyó helyzetben, mert ezekben a napokban már nem elégséges az, hogy úgy éljünk, ahogy eddig. Például voltam egy családnál, és azt hiszem, hogy mindenki beteg volt, de ők nem mondták meg nekem. Amikor megláttam őket, a következő dolog merült fel bennem: ha én az Úr útján járok, meg vagyok győződve, hogy Ő megőriz engem. De ha nem az Úr küldött és nem kellett volna odamennem ahhoz a családhoz, akkor az Úr azt mondja nekem: te csak mész a magad feje után. De ha az Ő útján járok, akkor meg vagyok győződve, hogy Ő megőriz.

Az Úr Dáviddal volt, pedig voltak helyzetek, amikor nem helyesen járt el. Az Úr fegyelmezte őt. Azt hiszem, éppen ez történik velünk is. Lehetséges, hogy tévedünk, lehetséges, hogy nem hallgatunk az Úrra, de nem kell megmaradnunk az engedetlenségben. Ezek a zsoltárok az Úr iránt való mély szeretetből és erős hitből fakadtak. Dávid minden helyzetben bízott az Úrban, amelyen átment.

Volt nálunk valaki és azt mondta: az emberek ezekben a nehéz körülményekben sem térnek meg az Úrhoz. Én is meg vagyok győződve arról, hogy nem sokan térnek meg, és a mai történésekkel kapcsolatban nem sokan tesznek fel maguknak létfontosságú kérdéseket. De meg vagyok győződve arról is, hogy van egy maradék, akik nagyon komolyan felteszik maguknak a kérdést és meg is válaszolják azt: nem folytathatjuk tovább úgy, ahogy eddig volt.

Ez csak egy kicsi lépés. Tudom, hogy a történelem során voltak nehezebb dolgok is. Nem az egész földön, de szórványosan terjedt a kolera, és nem tudták hogyan harcoljanak ellene. Tudok emberekről, akik nem hagyták el a járványos helyeket, amikor mindenki más elfutott. Valaki küldött egy cikket, amely arról szólt, hogy talán Luther járt egy kolerától fertőzött helyen, és a felesége nem akart onnan elmenni. Az Úr megoltalmazta őket, mert segítettek a betegeken.

Az Úr azt akarja, hogy legyünk elkötelezettek iránta, adjuk át Neki az életünket, ragaszkodjunk Őhöz, tegyük az Ő akaratát, engedelmeskedjünk Neki. Az este ezt mondtam valakinek: mondj igent a szívedben az Úrnak. Nem kell, hogy én tudjak róla. Csak te legyél kettesben az Úrral, és mondj igent Neki. Az Úr ismeri a gyengeségedet, az elkötelezettségedet és mindent.

Állítsuk magunkat a zsoltáros helyébe azért, hogy azokban a helyzetekben, amelyeken

átmegyünk, mi is tudjuk megtapasztalni az Urat. Az Úr jó, persze addig, amíg jól mennek a dolgok. De ha történik valami, akkor azonnal összezavarodunk és már nem tudjuk, hogy mit tegyünk.

Az Úr legyen irgalmas hozzánk, hogy tudjuk megtapasztalni Őt! „... azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem” (Jer 9,24). Ámen.